

σαῖττα (ἡ ὑφαντική κερκίς) Θεσσ. ('Αλμυρ.) Γυναιτῶνα καβάλλα (τὸ ἱππεύειν κατὰ τρόπον γυναικεῖον) Πελοπν. (Κλουτσίνοχ.) Γ'ναίκειου βρακί νά μὴ λυθῇ βρουστά σ' (νὰ μὴ δοκιμάσῃς τὴν ἐκ τῆς συνευρέσεως μετὰ γυναικὸς ἡδονήν· ἀρά) Σάμ. || Παροιμ. Γυναικεῖος γάμος, γύφτικο μνημόσυνο (ἐπὶ ἀσημάντων ἐορτῶν ἢ διασκεδάσεων) Πελοπν. (Μεσσην.)

Γεναιτῶνα ροῦχα βάνει τσ' ἀγγαστρῶνεται
Σκῦρ.

"Οπως γυναῖκα 'βιστευτῇ, γυναῖκεα νὰ φορέσῃ
(διότι σκέπτεται ὡς ἡ γυνή, οὐχὶ σοβαρῶς) Κεφαλλ. || "Ασμ.

Βάνει γυναῖτσα φορεσιά, γυναῖτσα πασουμάτσα
"Ανδρ.

Γυναῖκεα ροῦχα φόρεσε, γυναῖκεα παπουτσάκια
Πελοπν. (Τριφυλ.)

Στοιχειὸ ξιφανερῶθηκε κ' εἶν' ὁμορφου κουράσι,
γυναῖκεα ροῦχα ἔντυν, γυναῖκεα κουβιντιάζει
Μακεδ.

'Ακούγ' ἀντρέικα κλιμάματα, γυναῖκεα μοιριουλόγια
κι οὐ Νότης ἐτραγουδάει 'ς τοῦ Μάρκου τοῦ κιφάλι
"Ηπ. (Κόνιτσ.)

Βάλι γυναῖκεα ντυμασιά, γυναῖκεα μαντηλίτσια,
πᾶρι βιλόνι κι κλουστή, σῦρι 'ς τὴ γειτονιά σου
Θεσσ.

Βάσανα μὲ πλακώσανε, βροντὴ κι ἀστροπελέκια
καὶ ἄλλο δὲ μὲ ἀφήσανε τὰ λόγια τὰ γυναῖκεα
Ζάκ. Συνών. γυναικήσιος, γυναικήσιμος, γυναικικός, γυναικωτός 4, γυναικίστικος. "Αντίθ. ἀγουρᾶκόος, ἀγουρᾶτικός, ἀγορήσιος, ἀγορίστικός ἀνθρωπήσιμος, ἀνθρωπήσιος, ἀνθρωπινός 4, ἀντρέσιος, ἀντρέκειος 1, ἀντρικός 1.

Β) Οὐς. οὐδ. 1) Τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ γυναικωνίτης "Ερεικ. Εὐβ. (Αἰδηψ. Βρύς.) "Ηπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κόνιτσ. Κουκούλ. Παλάσ.) Θεσσ. ('Αετόλοφ. Βαθύρρ. Κακοπλεύρ. Κρήν. Μαυρέλ. Σκήτ. Φάρσαλ.) (Θράκ. (Μαῖστρ. Μέτρ. κ.ά.) Μακεδ. ("Ασσηρ. Βόιον Γήλοφ. Δα-σοχώρ. Δῖον Δοξᾶτ. Καστορ. Κοζ. Κολινδρ. Λιτόχ. Σέρρ. Σιάτ. Στεφανιν. κ.ά.) Μαθράκ. Μέγαρ. Μύκ. "Οθων. Παξ. Πελοπν. (Τρίκκ.) Πόντ. (Οἶν. "Οφ. Τραπ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Φθιώτ.) Σῦρ. Τσακων.— Λεξ. Περίδ. "Ηπίτ.: Οἱ γ'ναῖκες σὴν ἐκκλησία κάθονται σὸ γ'νακεῖο Παλάσ. 'Νέβηκαν 'ς τοῦ γ'ναίκεου Σκόπ. 'Η Μαγ'γὼν ἀνέφ'κι 'ς τοῦ γυναικεῖου Δῖον. 'Η παππαδιά στέκει 'ς τοῦ γυναικεῖου Λιτόχ. Οἱ γυναῖκες ἦταν 'ς τοῦ γυναικεῖου, κάτου ἦταν οἱ ἄντροι Δοξᾶτ. 'Σ τ'ς ἐκκλησιές τοῦ γ'ναίκεου ἦταν χου-ρισμένον μὴ πηχοῦδις (= λεπτὰ ἐπιμήκη ξύλα) "Αετόλοφ. "Εν κασημένα τὸ γυναιτσέις ἀμάτη μι (κάθεται εἰς τὸν γυναικωνίτην ἢ μητέρα μου). Τσακων. || Παροιμ.

Τὰ παλαιὰ 'κονίσματα 'ς τὸ γ'νακεῖο τὰ βάζουν
(ἐπὶ τῶν γεγηρακότων, τῶν μὴ ὑπολογιζομένων) Αἰδηψ. Συνών. γυναικαρεὸ 1, γυναικήσιο (εἰς λ. γυναικήσιος), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης, γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικωτός, 5). β) Δω-μάτιον ἀνωγείου προωρισμένον διὰ τὰς γυναῖκας Μακεδ. (Σιάτ.) γ) "Ομιλος γυναικῶν, γυναικεία συγκέντρωσις Θεσσ. ('Αλμυρ.): "Εμαζεύτηκεν ὅλο τὸ γ'νακεῖο. 2) "Αφροδί-σιον νόσημα Μύκ. 3) Κατὰ πληθ., τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν Μακεδ. (Βέρ.) Ρόδ. — Λεξ. Περίδ. Βλαστ., 390. Συνών. μηνιάτικα, ροῦχα, συνήθεια.

"Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τύπ. Γυναικεο Χάνι Πελοπν. (Κλειτορ.)

γυναικέλλα ἡ, ἀμάρτ. γυναικέδ-δα "Απουλ. (Καλημ. Κορίλ.)

"Εκ τοῦ οὐς. γυναικα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -έλλα.

1) Νεαρά καὶ ἄπειρος γυνή: ἐνθ' ἄν.: "Εναι μία γυναικέδ-δα, 'ἐν ἐτσέρει νὰ κάμῃ τίποτε (ἐτσέρει = ξέρει) "Απουλ. (Καλημ.) 2) "Ο θηλυδρίας, ὁ ἐκθηλυσμένος "Απουλ. (Κορίλ.): Κεῖτ-το παιδί ε' κούνδον 'ran γυναικέδ-δα (= ἐκεῖνο τὸ παιδί φέρεται σὰν γυναῖκα).

γυναικεύω Πελοπν. (Καρδαμ. Μάν.) γυναικεῖον Μακεδ. (Βέντσ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.) γεναιτζεύκομαι Κύπρ. γεναιτζεύκομαι Κύπρ.

"Εκ τοῦ οὐς. γυναικα.

Α) "Ενεργ. 1) "Αγομαι γυναῖκα, νυμφεύομαι Μακεδ. (Βέντσ. Χαλάστρ. Χαλκιδ.): "Ασμ.

Λιμόνι, λιμονίτσι μου, θέλον νὰ γυναικέψω,

—Θέλεις, πιδί μ', γυναικιμι, θέλεις, πιδί μ', παντρέψω
Βέντσ.

"Η μάνα, πού 'χι ἔναν ὕγιὸ μικρὸν κι χαιδιμένον,
μικρὸν τὸν ἐγυναικιμι, μικρὴ γυναῖκα πῆρι

Χαλκιδ.

Πιδί μ', σὰν θές γυναῖκα σύ, νὰ πᾶς νὰ γυναικέψης

Χαλάστρ. Συνών. γυναικίζω 2. 2) Χειραγωγῶ, διευθύ-νω τινὰ ὡς ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα Πελοπν. (Καρδαμ.): Τὴν ἐτρανοῦσεν ἀπὸ τὸ χέρι νὰ τὴν ἀνεβάσῃ 'ς τὴ βάρκα, μὰ ἡ γυναῖκα ἦτανε βαριά καὶ τὸ παιδί δὲν μποροῦσε νὰ τὴ γυναικέψῃ. Συνών. καταφέρνω, κουμαντάρω.

Β) Μεσ., προσποιῶμαι τὴν ὥριμον γυναῖκα, ἐμφανίζομαι προώρως ὡς ὥριμος γυνή, ἐπὶ κορασίδων Κύπρ.: Γεναιτζεύκεται ἡ κοροῦ.

γυναικήσια ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. γ'νικήσια Θράκ. (Καρωτ.) γ'νικήδα Θεσσ. (Βαμβακ.) γεν-νήσκια Ρόδ.

"Εκ τοῦ ἐπιθ. γυναικήσιος. "Ο τύπ. γεν-νήσκια ἐκ τοῦ ἀμάρτ. γεναικήσια πιθαν. δι' ἀπλολογίαν.

Κατὰ τρόπον γυναικεῖον ἐνθ' ἄν.: Κάτσι γ'νικήσια 'ς τ' ἄλουγον Θράκ. (Καρωτ.) Καβαλλάει γ'νικήδα 'ς τοῦ β'λάρ' Θεσσ. (Βαμβακ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεῖα.

γυναικήσιμος ἐπίθ. ἐνιαχ. γεναικήσιμος Κύπρ. γε-ναιτδήσιμος Κύπρ. (Καλοπαναγιώτ. Μουτουλ. κ.ά.)

Τὸ Βυζαντ. γυναικήσιμος.

"Ο ἀνήκων ἢ ἀρμόζων εἰς γυναῖκα ἐνθ' ἄν.: Ροῦχον γεναικήσιμον Κύπρ. Φερσίματα γεναιτδήσιμα αὐτόθ. Χο-ρος γεναιτδήσιμος Κύπρ. (Μουτουλ.) Τοῦν' τά φαγιά ἐν' γε-ναιτδήσιμα Κύπρ.

γυναικήσιος ἐπίθ. Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Βιθυν. Θράκ. (Σαρεικλ. κ.ά.) "Ηπ. (Λάκκα Σούλ. Τσαμαντ.) "Ιων. (Σμύρν.) Κύθν. Πελοπν. (Οἶν.) Χίος (Βροντ.) — Γ. Ψυχάρ., Ταξίδ.³, 157 Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 25 Π. Παπαχριστοδ., Θράκ. ἡθογρ., 4. 19— Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. "Ηπίτ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γυναικήσιος Μακεδ. (Βόιον) γε-ναιτδήσιος "Αντίπαρ. Μύκ. γυναικήσιος "Ηπ. (Κόνιτσ.) "Αντίπαρ. Πάρ. γεναιτδήσιος Σκῦρ. γυναικήσιος "Ηπ. ("Αρτοπ. "Ιωάνν. Κουκούλ. κ.ά.) Μακεδ. ("Αηδονοχ. Κοζ.) γυν'κήσιους "Ηπ. ("Ιωάνν.) γυν'κήδους Θεσσ.

(Βαμβάκ. Πήλ.) Ἡπ. (Δωδών.) Μακεδ. (Κοζ.) ῥ'ναική-
σιος Θράκ. (Ἀκαλάν. Πύργ.) ῥ'νικήσιους Ἡπ. (Δωδών.
Ζαγόρ. Κουκούλ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Ἀκαλάν. Ἀδρια-
νούπ. Καρωτ. Σουφλ.) Μακεδ. (Καστορ. Χαλκιδ.) ῥ'νιτή-
σους Μ. Ἀσία (Κυδων.) ῥ'νιτήσους Λέσβ. (Ἀγιάσ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ήσιος.

1) Ὁ ἀνῆκων ἢ προσιδιάζων εἰς γυναῖκα, ὁ γυναικεῖος
ἐνθ' ἄν. : Κάλτισες γυναικήσιες Θράκ. (Σαρεκκλ.) Γυναι-
κήσια ροῦχα Βιθυν. Ῥ'νικήσια ὀνόματα Θράκ. (Ἀκα-
λάν.) Ἡ γυναῖκα κουντά 'ς τὰ ῥ'νικήσια τὰ λόγια τ'ς
λέει καμμιὰ φουρά καὶ κανέναν σουστὸν λόον Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Φτεάνου ῥ'ν'κήσα ροῦχα Μακεδ. (Κοζ.)
Ἡ Σούλα ἢ καπιλοῦ ἔφκεσαν καπέλα ῥ'νικήσα Ἡπ. (Κου-
κούλ.) Τὰ γυνικήσα ροῦχα εἶναι τώρα γέτ'μα (=ετοιμα)
Μακεδ. (Ἀθηδονοχ.) Γυναικήσια τσουρέπια εἶναι καὶ χρε-
ιάζονται νὰ τὰ πλέξῃς μὲ πλουμῖδια (τσουρέπια=κάλτσες)
Ἡπ. (Λάκκα Σούλ.) Τοῦ κέντ'μα εἶναι ῥ'νικήσια δ' λειὰ
Θράκ. (Καρωτ.) Τοῦ φιλι πού μου ὅσσε εἶναι γυναιτσήσο
Ἀντίπαρ. Βγήκε ἀπὸ τ' γυνικήσια τ' ὁρτά τ'ς ἐκκλησιᾶς
Ἡπ. (Κουκούλ.) Μό' χνότου ῥ'νιτήσου νὰ ἦκ'γι, γέν'δον
θιογὸ Λέσβ. (Ἀγιάσ.) Τὸ βασιλόπουλο βάνει ροῦχα γυ-
ναιτσήσια τσαὶ γένεται καλογριά (ἐκ παραμυθ.) Μύκ. Ἐ-
χεις ὅλη τὴ χάρη τὴ γυναικήσια Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. Κι ὁ
πόνος του ξέσπασε 'ς ἓνα κλάμα γυναικήσιο ἀδιάκοπο
Κ. Παρορ., ἐνθ. ἄν. || Φρ. Γυναικήσια λόγια (ἀνόητοι, ἀνει-
λικρινεῖς λόγοι) Ἡπ. Κύθν. Γυναικήσιες δουλιές (ἀδέξιοι)
Ἡπ. (Ἰωάνν.) Γυνικήσια ρακή (ἐπειδὴ ἔχει γλυκεῖαν γεῦ-
σιν) αὐτόθ. Γυνικήσις ἀρρώστιες (ἀφροδίσια νοσήματα)
Ἡπ. (Δωδών.) Ῥ'νιτήσα καμώματα (ἀνόητοι τρόποι ἢ
πράξεις). Μ. Ἀσία (Κυδων.) Γυναικήσια πράματα (συνών.
μὲ τὴν προηγούμεν.) Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) || Ἄσμ.

Σεβντάδες εἶναι δώδεκα, εἶναι κ' ἓνας περισσῖος,
σὰν ὁ σεβντᾶς τῶν κοριτσιῶν δὲν εἶν' ὁ γυναικήσιος
Ἡπ. (Τσαμκντ.)

Ἐγὼ πααίνου 'ς τὰ κοριτσία, | ντύσ'τι μι ῥ'νικήσια ροῦχα
Θράκ. (Σουφλ.) Συνών. γυναικεῖος Α1, γυναι-
κήσιμος, γυναικικός, γυναικίστικος. Ἀν-
τίθ. ἀνθρωπήσιμος, ἀνθρωπήσιος, ἀνθρω-
πινός 4, ἀντρήσιος, ἀντρίκειος 1. 2) Τὸ
οὐδ. ὡς οὗσ., ὁ ἐν τῷ νὰ ῥ'νιτῇ γυναικωνίτης Ἡπ. Ζαγόρ. Μακεδ.
(Χαλκιδ.) Συνών. γυναικαρεῖο 1, γυναικεῖο
(εἰς λ. γυναικεῖος Β1), γυναικίδι, γυναι-
κίτης, γυναικοστασίδι, γυναικωνίτης,
γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυναικω-
τός 5).

γυναίκι τό, Ἑρεικ. Ὁθων. ὕναϊκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὗσ. γυναικίον.

Ἡ μικρόσωμος γυνὴ ἐνθ' ἄν. : Εἶδα κατακαμένο ὕναϊ-
κι 'τονε κ' εὐτό! ἀδύνατη, κακή, ἀσκημούτσικη Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Ἐτοῦτα τὰ γυναῖκια ἔτσι τὰ κάνουνε Ἑρεικ.
Συνών. γυναικάκι 1, γυναικάρι, γυναι-
κίτσα 1, γυναικίτσι, γυναικούδα, γυναι-
κουδάκι, γυναικούδι, γυναικούλα 1.

γυναικιά ἢ, Δ. Κρήτ. γεναιτδιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ.

1) Ἡ ἀδεξιότης, ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικὸς ὡς πρὸς τὸ
νὰ πράττῃ ἔργα ἀρμόζοντα εἰς ἄνδρα Δ. Κρήτ. : Μ' οὐλῇ
τὴ γυναικιά μου, νὰ 'χα πρᾶμα τουφέκι, ἤθελε τοῦ παίξω

νὰ τοῦ δείξω 'γώ. 2) Ἡ δεξιότης τῆς γυναικὸς περὶ τὰς
γυναικεῖας ἀσχολίας Κύπρ. : Ἄσμ.

Ἦτον σωστή τθαὶ πρωτινὴ ἐμέν' ἢ γεναιτδιά μου,
ὡς τὸ βελόνιν ἔκαμα τ' ἀντξεία τθαὶ τὰ προιτδιά μου

γυναικίδι τό, ἐνιαχ. ῥ'ναικίδ' Θεσσ. (Τρίκερ.)

Ἐκ τοῦ οὗσ. γυναικα καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί δι ι.

Τὸ διὰ τὰς γυναικας προωρισμένον μέρος τοῦ ναοῦ, ὁ
γυναικωνίτης ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γυναικεῖος Β1.

γυναικίζω Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ. Σαμαρ. Χαλκιδ.) Νί-
συρ. Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βάιγ.
Πρω. Δημητρ. ὕναικίζω Πόντ. (Σταυρ.) ὕναιτσίζ-ζω Κάσ.
γεναιτδίζ-ζω Κῶς κ.ά. ῥ'νικίζου Θεσσ. (Δομοκ.) Παρκα.
ἐγυναικίζ'να Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σταυρ.) Ἀόρ.
ἐγυναικίσα Πόντ. (Ὁφ.) Ἀπαρ. γυναικίζ'ναι Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. γυναικίζω.

1) Φέρομαι ὡς γυνή, μιμοῦμαι τοὺς τρόπους καὶ τὴν
ἐμφάνισιν τῶν γυναικῶν, ἔχω ἥθος γυναικὸς, ἐπὶ ἀνδρῶν
Θεσσ. (Δομοκ.) Κάσ. Κῶς κ.ά. : Κακὰ ποὺ γεναιτσίζ-ζει
φτοσιά! (πολὺ ποὺ γυναικοφέρνει αὐτὸς ἐδῶ) Κῶς Ὑναι-
τσίζ-ζει τὸ κακόμοιρο, μισοῦναικο εἶν-ναι Κάσ. Δὲν εἶναι
καλὰ 'ς τοὺν ἄντρα νὰ ῥ'νικίξῃ Δομοκ. (Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.
Πβ. Ἀριστοφ., Θεσμ., 268 «ἦν λαλῆς δ' ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικεῖς εὐ καὶ πιθανῶς»). Συνών. γυναικοφέρω.

β) Μεταμορφοῦμαι εἰς γυναῖκα μεταβάλλων τὴν ἀνδρικήν
ἐμφάνισιν Νίσυρ. : Ἄσμ.

Τὰ γένεια δὲλ λυπᾶται καὶ μβεομβερίζ-ζεται,

τὴ νιότη δὲλ λυπᾶται καὶ γυναικίζ-ζεται

καὶ πιάν-νει μαξελ-λάφιν γαὶ βάλ-λει το κοιλ-λιά,

καὶ δυὸ χρυσὰ μανδήλια καὶ βάλ-λει τα βυζ-ζιά

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., νυμφεύομαι Ἡπ. Μακεδ. (Καστορ.
Σαμαρ. Χαλκιδ.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀντρεάντ. Ἰμερ. Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) —
Λεξ. Βάιγ. : Ἐγυναικίσα κ' ἐπῆρα ἓναν ὁμορφον κορίτσ'
Τραπ. Ἐναν παλληκάρ' ἐθέλεσεν νὰ ἐγυναικίξεν κ' ἐπῆεν
ἐφαλάφεσεν ἓναν δύο κορίτσια (ἐφαλάφεσεν=ἐψηλάφησεν=
ἀνεζήτησε) Χαλδ. Ἀς τ' ἐγυναικ'σεν ὁ παιδᾶς, ἐνέσπαλεν
τὴ μεῖχανεν καὶ τὰ χαρτία (ἀφ' οὗτου ἐνυμφεύθη ὁ νέος,
ἐλησμόνησε τὸ ταβερνεῖον καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον) Οἶν.
Ὁ εἷνας ἀδελφὸς μ' ἐγυναικίσειν κι ἄλλος ἐν' ἀγυναικίστος
Κερασ. Ἐκί θέλω νὰ ὕναικίζω (δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ)
Σταυρ. Ἐκ' ἐγυναικ'σεν (δὲν ὑπανδρεύθη, ἐπὶ ἀνδρὸς) Ἀν-
τρεάντ. Νικόλας ἐγυναικ'σε καὶ πῆρεν τὴν Ἐλένεν Σάντ.
Ὑναικίξ' δύο φορεῖς (νυμφεύεται δύο φορές) Ἀντρεάντ.
|| Γνωμ. Ἀπὸ πονηροῦ π' ἔφαεν καὶ μικρὸς π' ἐγυναικ'σεν,
καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (ὅποιος ἔφαγε ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ ὅ-
ποιος παντρεύτηκε μικρὸς δὲν μετάνοιωσε, ἐπὶ τῶν ἐνε-
ργούντων ἐγκαίρως. Πβ. τὸ «ἢ μικρὸς μικρὸς παντρεύου
ἢ τρανὸς καλογερέψου») Σαντ. Χαλδ. Πρῶτον βούκαν π'
ἐρπαξεν καὶ μικρὸς π' ἐγυναικίξεν, καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν
(συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κερασ. Μικρὸς π' ἐγυναικ'σεν,
καμμιάν κ' ἐκομπῶθεν (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Κοτύωρ.
|| Ἄσμ.

Ἐγὼ ἀδὰ 'ς σὸν κόσμον ἐγυναικίσα

κ' ἐπῆρα φραγκοπούλα κ' ἔτον μάγισσα

Πόντ.

Δὲ σοῦ 'λιγα 'γώ, γιέ μ', δὲ σοῦ παραγιλοῦσα,

γιέ μου, πᾶρι γυναῖκα, γιέ μου, νὰ γυναικίσης

Καστορ.

